

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת פקודי ב' אדר"ב תשע"ו גליון תשנ"ט

זמני כניסת ויציאת השבת

ה'ה'נ	מוצ"ש	ר"ת
5:24	6:24	בני ברק
5:09	6:22	ירושלים
5:44	=	באר פארק
	7:12	

דברי תורה

ממורדני הגה"צ אב"ד
דקוהלתנו שליט"א

משה רבע"ה היה מושיעם וגואלם של ישראל.

עה"פ ויורא משה ויאמר אכן נודע הדבר (פ) שמות ב, טו). פירש"י דאג לו על שראה בישראל רשעים דלטורין אמר מעתה שמו אינם ראויין להגאל, אכן נודע לי הדבר שהייתי תמה עליו מה חטאו ישראל מכל ע' אומות להיות נרדים בעבודת פך אבל רואה אני שהם ראויים לכך ע"כ.

והמתבונן יתמה על הדברים וכי יעלה על הדעת שמשה רבינו ע"ה רבן וסניגורן של ישראל שמסר נפשו עליהם בכל עת וזמן שיחשוב כזאת על עם ישראל שאינם ראויין להגאל ושהם ראויין לשעבוד מצרים.

ואפשר לומר דהנה משה רבינו כתיב ביה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם ופירש"י נתן עינו ולכו להיות מציר עליהם, היינו שמשה רבינו ע"ה רצה להתחיל ולפעול לגאולת ישראל ולפדותם מצרתם ולהחיש ישועתם בכוח תפילתו ואף שעדיין לא נשלם הארבע מאות שנה שנה שגמר עליהם מ"מ התחיל ונתן עינו וליבו לבטל הגזירה ולגאולם קודם הזמן הנקצב.

ולכן כאשר ראה המצרי שמכה איש עברי הרגו בשם המפורש והיא כעין התחלת התנוצצות הגאולה לפדאם משעבוד מצרים וזו היתה עבודתו של מרע"ה כהאי שעתא לקירוב הגאולה, אמנם כאשר ראה משה שנודע הדבר ויש דלטורין בישראל והרי הוא דבר שלא כטבע שהם עצמם לישנו על זאת והרי זה ה' לטובתם שהרג המצרי ומה להם להלשין ואם בכל זאת הלשינו עליו מישראל אמר מעתה שמו אינם ראויין להגאל היינו שמזה מוכח שעתה עדיין אין עת מוכשר לגאולה ממצרים.

וזה אמר "מעתה" שמו אינם ראויים להגאל ולא ח"ו שאינם ראויין כלל לגאולה אלא עתה עדיין אין עת רצון וראוי לגאולה ועדיין לא הגיע הקץ, וזה ג"כ הכונה כמה שאמר נודע לי הדבר שהייתי תמה וכו' אבל רואה אני שהם ראויים לכך, היינו ג"כ על הדרך שכתבנו שכיון שראה כזה ענינים שלא כטבע נגד פעולתו להצלתם מאה הבין שכל ענין הגלות והשעבוד במצרים הוא דבר נעלם ונסתר מעיני בשר והוא שייך לסיבת כל הסיבות וברצותו ית' יגאלם כיון שיש גלות ושעבוד זו תכלית טמיר ונעלם לטובת עם ישראל.

וזה שאמר רש"י הק' אבל רואה אני שהם ראויים לכך היינו שלא כאומות העולם ישראל, שאצל האומות אם הקב"ה מביא עליהם מכה היא כדי ליסרם ולהענישם משא"כ בישראל כשגולין ונרדים בפרך היא לתכלית הנרצה מאת ית' לטובת עם ישראל שהם ראויים לכך לזיכור ולצירוף ליתור ע"י ולהחיותם נפשם ונשמתם בהגיע עת גאולתם.

שיחת קודש

מפ"ק ב"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א

על משה רבינו רעיא מהימנא
כל המחובר לטהור טהור

ישראל ויקחו אליה שיתדבקו אליה אל הנביא אמת וצדיק הדור כמשה רבינו קודש הקדשים משה רעיא מהימנא, ועי"ז הוא כלל גדול כפי' חז"ל (כלים יב:) כל המחובר לטהור טהור אם כן אז יכולים כלל ישראל בכללות ובפרטות להתעלות עלי' גדולה ונשגבה וזוכים לשמן זית זך, שמן מרומז

על תורה כי נר מצוה ותורה אור ושמן גורם לאור, וכן נכתב בספרים ואין לנו השגה שמן מרומז על חכמה וכן הוא סגולה לזיכרון ולחכמה וחכמה נקראת התורה"ק, ראשית חכמה יראת ה', ממילא ע"י שישאל יהיו דבקים במשה רבינו אזי יזכו ללמוד תורה לשמה שמן זית זך ונקי מכל פסולת של שמץ גיאות וטומאות ופניות וכל הדברים הנדחים ע"י שיתחברו לטהור משה רבינו ויהי הקיום התומ"צ לשמה בזכות ובצלילות, אך יש לזיזר כתיב שיהיה בתוכו ובעצמו לב נשבר שאם רוצים לילך ולדבק בדרך של משה רבינו יש להיות לב נשבר וכתית ורק ע"י ענוה ושפלות למאור יכולים ליכות למאור ואור גדול דתומ"צ ולהעלות להתעלות בעלי' גדולה נר ה' נשמת אדם שהיא הנשמה שיכולה לעלות מעלה מעלה תמיד שהנשמה והתומ"צ יכולים ליכות לעלי' מדרגא לדרגא תמיד עד אין סוף.

השי"ת ירחם דיוכות משה רבינו רעיא מהימנא יגן עלינו ועכ"י אויף אייביג, וזכות כל הצדיקים יגנו עלינו אויף אייביג, וה' ירחם שנוכה לשוב בתשובה באמת מאהבה ונוכה לקיים ולקבל את כל התורה ומצוות נעשה ונשמע בשלימות וברצון, ויתקיים עלינו הדר קיבלוה מאהבה אויף א זיסע אופן אויף אייביג, ונוכה להיות שטייגען בהתמדת התורה ויר"ש ומידות טובות והכל מתוך שמחה בטוב לבב ומרוב כל, עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה, שיהיה שוין א ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם שהוא מרומז על היצה"ר שזה השונא הגדול ביותר ברו"ג, וישראל יהי' להם עלי' גדולה שמקיימים מחיית עמלק והיצה"ר אויף אייביג ויהיה ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם ויוושעו ישראל בכל הישועות שליוות ברו"ג וליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא ויהיו ימים אלו נהפך מאבל ליום טוב ומיגון לשמחה בביאת משיח צדקנו, וה' ברו"ר ישמח את כל השבועי לב אויף א זיסע אופן אויף אייביג ואת כל כלל ישראל אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

מתנות לאבינונים – מרבה שמחה לפני ה'

איתא בהלכה מאמר שבפורים יש משלוח מנות וסעודת פורים ומתנות לאבינונים והכל הם מצוות חשובות מאוד באמת, אך אויב מ'קען און אויב ס'גרינג העיקר הוא להרבות במתנות לאבינונים כי אין שמחה לפני הקב"ה כמוכבא בערך מספרי קדמונים כי אין שמחה אצל הקב"ה המשך בעמ' ב'

ז' אדר יומא דהילולא דמשה רעיא מהימנא היום ההילולא פון די הייליגע זיסע משה רעיא מהימנא, מסופר במלך אדיר וחזק ששמע על משה רבינו שהוא מרגיז ממלכות והופך עולמות והאיש משה גדול מאוד, שלח המלך לתהות על קנקנו ולראות מי הוא ושלה שליח מיוחד שייצייר לו בדיוק מי הוא משה רבינו וכך עשה והוא הביא למלך את דמותו של

משה רבינו, והמלך הזה ידע את חכמת הפרצוף ואמר שאין יתכן שזה משה רבינו כי בתמונה הנוכחית רואים שהאיש נולד במידות רעות ודברים רעים, וא"כ החליט שיבוא בעצמו לראות מי זה משה רבינו האמיתי, וכך הוה ראה שזאת צורתו של משה רבינו האמיתי, ובלאט נתקרב למשה רבינו כך בהשקט שהגבאים לא יראוהו, ופנה למשה רבינו וא"ל אני מכיר טוב את חכמת הפרצוף ואני רואה עליך שאתה מלא במידות רעות ויודעים שאתה מרקיע עולמות וכולם יודעים שזה אתה משה רבינו וכאן למולי אני רואה אדם בעל מידות ונטיות רעות, השיב לו משה רבינו שאכן הוא נולד כן בעל נטיות רעות בכל המובנים, אך הוא עבד על עצמו ותיקן עצמו, לפי שאם רוצים ליזכות להיות דבוק לבוכ"ע צריכים זך אויסארבעטן שהוא נהיה כולו טוב לאחר שהיפך הכל לטוב ועבד ע"ע ושייבר את טבעו לטוב וניצח היצה"ר והמיסו וזכה להיות כולו קדוש עליון משה איש האלוקים וכולו נביאות והשראת השכינה וכולו קודש קדשים,

ולכן הסביר לו שהכל בא רק מתוך יגיעה בעבודת ה' ועי"ז יכולים ליזכות להיות כולו טוב. במשה רבינו אבי הנביאים אין לנו שום השגה ורק יש לנו ללמוד א מוסר בפשטות לעבוד על עצמי לשבר התאוות ומידות רעות ולהתקדש ולטהר וליר"ש כדבעי ומידות טובות קדו"ט ותורה עבודה וגמילות חסדים. כל מעשיות הצדיק אמת צריך להביאנו להתעוררות וע"י תשובה ומעש"י"ט יכולים להפך הרע לטוב ולהיות כולו יצה"ט, כמוכבא אצל דוד מלכא משיחא שאמר "ולבי חלל בקרב", שדוד מלך ישראל זכה להיות כולו יצה"ט שכל לבו היה חלל ונתהפך ליצה"ט והיה רק צדיקים יצר טוב שופטן והוא היה מנהיגם והיה כולו רוחניות.

צריך לראות תמיד להתרומם מהעולם הזה ולחפש להתקרב לאבינו שבשמים ולא להיות זינקען לתוך העולם הזה ובוודאי שכל הבא ליטהר מסייעין אותו פתחו לי פתח כחודו של... כמוכבא מצדיקים שאף אחד עוד לא פתח פתח כחודו של מחט כי הריבונ של עולם רק ראה שמישהו מנסה מעט להתקרב מיד פותח לו פתח של אולם וכי' כל הבא לטהר שרק אם רק בא כבר פותח לו ורחמנא ליבא בעי שהוא רואה רצונו הטוב של יהודי שרוצה ומחפש להתקרב אליו אז כביכול השי"ת מנמיך עצמו אליו ומרימו ומקרב אליו ית'.

כל המחובר לטהור טהור

בתורה אי' פשעא"ס ממילא מרומז יתכן בדרך המוסר ובדרך החסידות תצוה הוא לשון של חיבור צוותא חדא ולהתחבר, הרבש"ע אמר למשה רבע"ה ואתה תצוה היינו תתחבר אל

כלשמה לב עניים אומללים וכו' והמשמחם דומה לשכינה שהיא כסדר משמחת הלבבות נשברים ונדכאים והיא שורה אצלם כביכול וכסדר משמחתם, ועל כן יש לזהר לא לזלזל בשבורי לב ח"ו אלא להיפך לקרבם יותר לחזקם ולשמחם, ומי שמשמח עניים זוכה להרבה ברכות יותר ממי שעושה חסד של צדקה ולברכות גדולות, ולכן שיניים מחלב ודרשו חז"ל גדול המלכין שיניים לחבירו ממשקהו חלב שאם מקרבים השני בסבב"י בחיך הוא יותר מחסד בגוף ממשקהו חלב וכל החסדים חשובים מאוד, ובפרט בפורים יש לראות נאר משמח זיין די ישראל ורק לעשות עמהם חסד,

השי"ת יעזור וישמור את כל כלל ישראל בא"י ובכל העולם כולו וישמרם שמירה עליונה, בכל מקום שהם אויף א זיסע אופן אויף אייביג וישפיע על כולנו אור התורה ומצוות מאהבה שיהי' הדר קיבלוה מאהבה, וישפיע עלינו אור התורה ואור הגנוז ואור הפורים ואורו של משיח, וברו"ר יתן לנו רפואות שלימות ובריאות השלימות הגוה"ג, ברכות שלימות ישועות שלימות ושמחות שלימות בגו"ר וגאולה שלימה ובנין בית המקדש שוין יעצ אויף א זיסען אופן אויף אייביג.

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

"מרבית בשמחה" – היינו תורה

כבר אמרו חז"ל הק' **"משנכנס אדר מרבית בשמחה"** ואין שמחה אלא תורה המשמחת את הלב **"פקודי ה' ישרים משמחי לב"**, כל התומ"צ צריך להיות בשמחה ובטוב לבב מרוב כל, ולכן שמחה זו מרומז על תורה ועל כל עבודת ה', ולכן יש לזכור להרבות בתורה ובמצוות בחודש זה, וכמובא בסה"ק שאדר הוא זמן מיוחד המסוגל לתשובה והדר קיבלוה מאהבה, וכמש"כ צומו עלי שלשת ימים מנער ועד זקן כולם היו בתענית, שכל ישראל שבו בתשובה. במילא חודש אדר מסוגל לתשובה מאהבה וקבה"ת מאהבה, השי"ת ירחם שכולנו נשוב בתשובה באמת מאהבה ונקבל התומ"צ באהבה ויראה, וירחם שכולנו נקיימה ביראת ה' ובאהבת ה', וכולנו נזכה לשמחות וקיום התומ"צ להתמדת התורה מתוך שמחה כמ"ש **"עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה"**, ונזכה להתרומם מהעוה"ז ולהיות מונחים בתורה ומצוות יר"ש ומידות טובות, והנשמה תהיה שליט על הגוף ואילו כל העוה"ז והגוף יהיה נכנע ויהי

עבד לנשמה ולתורה"ק ולרוחניות, וכולנו נזכה שיהיה בחי' עבדים כביכול לבוכ"ע כמו בנים אם כבנים אם כעבדים ונזכה למדרגת בנים אתם לה"א, און האבן גפועי'לט אלעס גוט וישמח כל ישראל בכל מקום בכללות ופרטות וישמרם בכל מקום ברוב רחמנותו, ויתן רפואות, בריאות הגוה"ג, ברכות ישועות ושמחות תורה וגדולה במק"א פ"ג בהרחבה גדולה נקיה וקלה, ויתן לכולנו בני חיי ומוזני רוחי ואריכי ברו"ג, שנוכה לחוש את האדר והפורים ולחוש את הקבה"ת בשלימות ובאהבה ורצון, וזו ההארה של אדר ופורים ישרא עלינו לתמיד.

פורים הוא זמן של ונהפוך הוא מהקצה אל הקצה מהבחי' הנידעריגע צו די העכסטע בחינה בגו"ר וכל העניינים וזמן פורים הוא ג"כ זמן עת רצון וקריאה מעוררת הזמן והזמן מעורר הזמן, שלכן כמו בימים ההם וכן בזמן הזה, **"מי שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה"**,

ויל"פ שיכולים להמשיך שיהיה שנוכה שיהיה גם בזמן הזה כמו שצדיקי אמת זכו והשפיעו שיהיה גם בזמן הזה. ואין לנו בהם השגה אלא ללמוד בפשטות. השי"ת ירחם שיהיה **"בימים ההם"** ויושפע בהתגלות בזמן הזה וכל הישועות שלימות בגו"ר,

אמרי קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

פעל שיהי' להם קצת אחיזה בעולם הגשמי. (ראה בעש"ט עה"ת סוף פ' פינחס, כמה צדיקים וחסידים לפעמים מתפארים בעצמם כו'. ובהערות שם מביא מה שאירע עם הבעש"ט שכמעט נתבטל מומנו קוסטא דחיותא, וע"י שתלמידו שבחוהו, הדגים בו החיות, עיי"ש).

ולדרבנו י"ל כי משה רבינו ע"ה היה סבור שכל מה שהקב"ה מדבר עמו כ"כ, וכן מה שהעיד עליו גדולות, וזה רק כדי לחזק אותו, שהרי הוא הי' כל כך עניו בעניו עצמו עד שהרגיש שיכול להתבטל מהמציאות לגמרי, ולכן דיברה התורה בשבחו ובגדלותו שיהי' לו מזה קצת אחיזה על פני האדמה. ובוה מדויק מש"כ על פני האדמה אשר לכאורה מיותר,

אלא כנ"ל הודעת דבר זה אשר משה רעיא מהימנא הי' עניו מכל האדם, נצרך רק כדי שיהא לו אחיזה על זה העולם כלו' על פני האדמה, דאם לא, הי' יכול להתבטל במציאות, וכמ"ש (שם לב) מחני נא מספרך שהי' מוכן לזה משה רבינו רעיא מהימנא, כי בעיני עצמו הרגיש שהוא כלום והי' מבטל עצמו לגמרי בעיניו הק'.

בטומאתם עד עולם רח"ל, ועד כדי כך גדלה טומאתם וזהמתם שאפילו שרף ומלאך היה נפגם מקדושתו שם, והקב"ה נצרך לירד בעצמו כביכול ולהוציאם משם.

ועפ"י י"ל כי משה רבינו ע"ה חישוב נפשו שהקב"ה בכבודו ובעצמו צריך לדבר אתו מפעם לפעם בכדי שיהי' לבני' מעמד וקיום בדברים עמו, שלא ייפגמו על ידו, והדברים נוראים. ועד"י י"ל עוד, מה דראינו אצל הרבה צדיקים שלפעמים יצאו מגדרם ודיברו על גדלות עצמם, והרי דרך הצדיקים להיות שפלים בעיני עצמם, ותו האין זה שאנו רואים שהם מבטיחים ישועות וברכות, עד שנראה שסומכים על כוחם ומכירים בגדלותם.

אלא הענין שהם צריכים לעשות כך, כי הם בעיניהם היו כ"כ נבזים עד שיכלו להתבטל מן המציאות מרוב שפלות, והדיבור

והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה (יב, ג) יש לתמוה איך היה שייך אצלו ענוה, בידעו עדות השי"ת לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא (במדבר יב, ז), פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות (שם, יח), א"כ איך יחשוב שהוא השפל מכל אדם.

וביאר כ"ק מרן אאמו"ר וצוק"ל (רביה"ק הרמ"מ זיע"א) עפ"י"מ דאיתא (זוה"ק פ' וירא מדרש הנעלם קיז). דממצרים ננאלו ישראל ע"י הקב"ה בעצמו, כדאמרו חז"ל (ספרי תבא כה) אני ולא מלאך אני ולא שרף וכו' אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו גאלם שנאמר (שמות יב, יב) ועברתי בארץ מצרים וגו', ולכאורה תקשי הלא הי' די שיבוא שליח ומלאך ה' לגואלם וממילא כבר יתודע לעין כל בשר מה רב כוח השי"ת בעצמו עד אין חקר, תיחץ בוה, כי בהיות שארץ מצרים היתה ערות הארץ (בראשית מב, ט) עד מאד, שלכן כתיב אצל בני' ולא יכלו להתמהמה וגו' (שמות שם, לט) דאם היו מתמהמים אפי' עוד רגע אחד היו נשקעים

אל הנער הזה התפללתי

הבית ישראל מגור וכו"ק מרן רבינו שליש"א

ופיהם מדבר נביאות ועתידות, ואותם הצדיקים עצמם אינם יודעים אחר כך מה שהיו אומרים כי המה דבקים בעולמות עליונים והשכינה מדברת מתוך גורמם.

אל הנער הזה התפללתי

ביום החופה של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, יום ג' פרשת ויצא ח' כסלו שנת תשל"ו, צוה כ"ק מרן אדמו"ר מוהרמ"מ זיע"א לבנו כ"ק מרן אדמו"ר זיע"א לילך עם בנו החתן לקבל ברכה מאת הרה"ק ב' הבית ישראל מגור זי"ע, והכלו לשם כמה שעות לפני זמן הקבלת פנים, ברם שם הודיעו להם כי הבית ישראל הסתגר בחדרו בכבל יום לאיזה שעה לנוח פורתא, ולא יוכלו להכנס אליו מיד, כמובן שהכימו להמתין שם עד שיתעורר, והנה הלפיה השעה, ועדיין לא יצא הב"י מחדרו, וגם המשמשים בקודש התפללו על הדבר, עבר עוד זמן, ואחד מחשובי אנ"ש שליווה את מרן אדמו"ר זיע"א לשם, גמר בלבו שאין זה תכלית, וטען כי חייבים לחזור כי עוד מעט מיועד הזמן להתחיל הקבל"פ, החסיד קם ממקומו והלך לדרדו, ואכן אח"כ באו להודיע למרן רביה"ק זיע"א כי המחנות הרה"ק רבי אברהם יצחק קאהן מתולדות אהרן זי"ע כבר יצא אל הקבלת פנים, אמנם רבינו זיע"א כלל לא חשב לילך מושם, וכפי שהעיד אח"כ: הייתי מחכה שם כל הלילה, הרי הלכתי בשליחות אבא, אמנם הסכמתי כי אם יביאו לי הודעה

קשרי ידידות והערצה מופלאים שררו בין הרה"ק הבית ישראל לבוה"ק מלעילוב ולהב"ח מרן רבינו שליש"א ועל כך יעידו העובדות שלפניכם ששמענו מפ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א:

מוגש לרגל יו"ד דהבית ישראל מגור זי"ע

זכרו תורת משה

סיפר כ"ק מרן אדמו"ר זיע"א: בשבת שבע ברכות של אחי הגה"צ רבי דוד צבי ישראל בידרמן זצ"ל, הגיע להשתתף בשמחה הרה"ק רבי ישראל מגור זי"ע בעל בית ישראל. עוד אחזו באמצע סעודה שלישית, ואבא מארי מרן מוהרמ"מ זיע"א גמר את הסעודה בחיפזון, והודרזו לעשות הבלדה, בינתיים הסתובב הרה"ק מגור על הפאליש (המדרסת) אנה ואנה, ולמטה ברחוב נתמלא ליד הבית מלא חסידים ועוברים ושובים, והיה שם חסיד אחד שניסה לטפס על עץ גבוה ליד הבית כדי לחזות ברבו מקורב, וכאשר כבר היה בגובה של הפאליש, הבחין בו הבית ישראל, ואז הושיט את ידו לעבר החסיד, ומשכו אל הפאליש, כאשר הנאה מרובה ניכרת על פניו, אח"כ כשנכנס שוב לחדר, ביקש הבית ישראל לדעת מה אמר רבינו מוהרמ"מ באמירתו דברי תורה בעת עריכת השולחן הט', והשיב לו רבינו בזה"ל: וזוהי אף זאג, אף אף, (כשאני אומר אני אומר) אף אחר כך כבר אני זוכר עוד. (עיין במאור) **ושמש יוגש ד"ה עוד חל"ק: וזה ידוע ודאי כי מצדיקים גדולים שבהותם מדבקים עצמם בעולמות עליונים והמה מופשטים ממלבושי גופניות והשכינה שורה עליהם ומדברת מתוך גורמם**

מפורשת מכ"ק אאמו"ר כי מותר לי לילך כבר, רק אז אף, ומאחר שלא באה הודעה כזאת, נשאיתי והמתנתני להיכנס לקו"פ...

והנה בחדר פנימה [זאת סיפר אחד המשמשים בקודש לאחר מעשה] ניעור הרה"ק מגור, ומיד פנה למשמשו בשאלה: וועד געפינט זיך יעצט אין בית המדרש? כלומר מי מבקש להיכנס זה עתה, [והעיד המשמש כי מעולם לא שאל אותו רבו תיכף בקומו מי ממתין לו], אמר לו כי בנו של הרבי מלעילוב מבקש להיכנס עם בנו החתן ועוד מעט כבר מגיע זמן החופה, הורה הרה"ק הב"י להביטסתם תיכף, לאחד חילופי דברים קצרים, הגיש מרן אדמו"ר זיע"א את מכתב ההזמנה על החתונה, ובקראו את שם החתן קרא הרה"ק הבית ישראל בקול בנהמת לבו הארי: **"אל הנער הזה התפללתי"**

לבסוף התנצל לפני רבינו זיע"א כי לא יוכל להשתתף על החתונה, ואמר: זאג דעט טאטען, איך בין א בעל יסורים [אמור לאבא, שהנני בעל יסורים], וגילה לאוזני רבינו זיע"א כי הוא תשוש כוח ולאחרונה אינו מרגיש כל כך בטוב, ואז עוד לא ידעו כלל כי הרה"ק מגור סובל כ"כ, וכעבור ג' חודשים ביום ב' אדר עלה לגנוי מרוזמים.

כל זה שמענו כמ"פ ממרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א, והדברים מפורסמים בחצר הקודש, וכן בחודש אלול האחרון לחייו של מרן זיע"א, שהה רבינו בארה"ב, ואמר לא' החסידים שהי' בחדרו בזה"ל: עס איז ויכטיג מען זאל דאס הערען, מען זאל דאס וויסען, וסיפר את כל הנ"ל באריכות כדרכו, אח"כ קרא לא' מבניו הגה"צ שליט"א שהי' שם, ומקדים אמר, הוא בטח יודע את הסיפור מכבר, אבל בכל זאת ברצוני לספר לו, אני רוצה שהוא ישמע שוב, וחזר עוד הפעם על סיפור הדברים. ע"כ.

נשמה, מ'האט זיך דערקוויקט און אריינגעטעמט אין זיך די הייליגע רוחניות'דיגע לופט פונעם מאמענט, און ס'איז געווען כמים קרים על נפש עיפה פאר'ן איד, וואס א גאנצע וואך איז ער פאריאגט און פארפלאגט און האט נישט די מעגליכקייט צו דאווענען געהעריג. און פארשטענדליך אז נאך אזא חכמה פון עטליכע שעה רוחניות, לערנען פאר'ן דאווענען, דאווענען, הערן קריאת התורה מיט אן ערנסטקייט, א.א.וו., איז די שבת'דיגע סעודה געווען נאכאמאל א גן עדן התחתון, וואו מ'האט פארברענגט געמיטליך מיט די פאמיליע און מיט די קינדער, מיט העכערע געדאנקען און געפילן, און איינגעווארעלט אין די קינדער, אמונה אין בורא כל עולמים און אהבת תורה ויראת שמים.

ו. נאך א הערליכע רינגעלע אין די שיינע רוחניות'דיגע קייט, זענען געווען די שבת נאכמיטאגס. אין יעדן בית המדרש זענען געווען שיעורים פאר אידן בעלי בתים. אויסער דעם קביעות'דיגן שיעור וואס דער מרא דאתרא האט געווענליך פארגעלערנט אין הלכות שבת און פרקי אבות, אין די לענגערע זומערדיגע שבתים, איז עס געווען א קביעות דער שיעור פון חברה ש"ו, וואו מ'האט געלערנט גפ"ש ש"ס אין די רייע, און יעדן שבת האט א צווייטער משתתף פארגעלערנט דעם שיעור. בשעת'ן שיעור האבן די אידן פארגעסן פון די גאנצע וועלט, און געלעבט אין דעם בלאט גמרא, מיט אזא קשר צו די תורה, אז מ'האט געזען בחוש ווי דאס גיט זיי חיות. דער שיעור האט געהאלטן דעם רוחניות'דיגן באלאנס א גאנצע וואך. מ'האט זיך דאס פארגעקוקט, גע'חזרט, זיך מפלפל געווען איינער מיט'ן צווייטן ווען מ'האט זיך נאר געטראפן, און מיטגעלעבט, און געשפירט אז מ'איז אנגעקניפט מיט א שטארק בענדל אין דעם נותן התורה.

ז. און נאך אזעלכע געהויבענע שבת'דיגע שעות איז געקומען דער קלימאקס ביי שלש סעודות, ווען יעדער איד האט זיך געוואשן צו די סעודה ג' מיט א העכער בענקשאפט געפיל, און אויף יעדן ארט לויט זיין מנהג האט מען פארברענגט אינאיינעם אין אט די געהויבענע שעה, בשירות ותשבחות, לבי ובשרי ירננו אל קל חי.

ח. אין פילע שטיבער האט מען זיך נאכנישט געקענט אזוי שנעל אפגעזעגענע פונעם הייליגן שבת, און די מלוה מלכה איז נאכאמאל געווען א העכערער מאמענט, ווען מ'האט זיך געזעצט צום טיש צוזאמען מיט די גאנצע משפחה, געוונגען זמירות, דערציילט סיפורי צדיקים, און זיך דערקוויקט מיט'ן אידישן געפיל, אריינגעצויגן די שבת'דיגע העכערקייט אין דעם אמת חוננת.

ט. וויפיל דארף מען היינט צו טאג א תיקון, אז אונזערע שבתים זאלן אזוי אויסזען. אוודאי זענען אויך זיכער היינט דא פיל אידישע שטיבער וואו ס'איז פארבליבן דאס דאזיגע שיינע בילד, און אשירי להם ואשרי חלקם. אבער וויפיל זענען געבעך דא וואס עס טראגט ווייט נישט דעם דאזיגן חן און געשמאק.

ס'איז פשוט א ווייטאג אריינצובליקן פרייטאג נאכמיטאג אין די רעסטאראנען און פיצא שאפס, וואו ס'איז פול געפאקט מיט מענער, פרויען און קינדער. אנשטאט מ'זאל אהיימיגין זיך אראפלייגן און צוגרייטן צום שבת, אנשטאט מ'זאל לערנען א חסיד'יש ספר צו האבן א פייערדיגע חכמה צום הייליגן טאג וועלכער דארף אט אנקומען, אנשטאט מ'זאל זיך האלטן דעם אפעטיט, מ'זאל קענען עסן די שבת'דיגע סעודה מיט געשמאק, און די קינדער זאלן שוין קום קענען אויסווארטן די סעודה - אנשטאט דעם אלעס ברענגט מען אן דעם טאג מיט נארישקייטן, און מען זיך אן מיט וואכעדיגע מאכלים, אזוי ארום אז ווען דער שבת קומט אן, איז מען מיד און זאט, און מ'ווארט שוין קום אז די סעודה זאל זיך ענדיגן, מ'זאל קענען גיין שלאפן.

און נאכדעם שבת צופרי, הויבט זיך אן דער טאג גענוג שפעט. מ'קומט אין בימה"ד ווען מ'האלט שוין אינמיטן פסוקי דזמרה (- אויב נישט שפעטער), און דאס גאנצע דאווענען ווערט אפגעכאפט, אפגעשמועסט, אדער אין בעסטן פאל - מיט א ספר אין די האנט... ווייל

מיר שרייבן די שורות אין דער עפענטליכקייט פאר'ן ציבור, ווייל עס איז נוגע דעם ציבור, און מיר ווילן הערן די מיינונג פונעם ציבור. און דערפאר בעטן מיר אויך: לייגעט עס אויפמערקזאם, און טראכט אריין דערין און אדרבה לאזט אונז הערן אייער מיינונג שריפטליך, און לאמיר קענען אויפטאן פאר אידישקייט מיט א פאראייניגטן כח.

עס זענען דא פיל פראנטן וואס מ'קען אויפטאן פאר'ן כלל. אבער דאס לייכטסטע איז אויפצוטאן פאר'ן כלל דורכ'ן יחיד, און דערפאר וועלן מיר דא בארירן א יחיד'ישע זאך, וועלכע קען אזוי ארום האבן אן עפעקט אויפ'ן ציבור אין אלגעמיין.

א. דער הייליגער שבת איז דער נערו-פונקט פון כלל ישראל, און אויך פון יעדע אידישע שטוב אינדיווידועל. ס'איז די איינציגסטע צייט איבער די וואך, ווען א איד קען זיך פארבינדן מיט השי"ת, לערנען און דאווענען ווי א איד, און שאפן א מוסטער פאר די שטוב, דירעקט און אומדירעקט. דער שבת איז אויך דער איינציגסטער טאג, ווען די עלטערן זענען צוזאמען מיט די קינדער, און זיי קענען אביסל משפיע זיין אויף זיי - וואס אין געוויסע פרטים זענען די עלטערן די איין און איינציגסטע וועלכע קענען בכלל האבן א השפעה אויף א קינד.

ב. עמך ישראל צריכים פרנסה - מ'קען נישט אנדערש מאכן דעם פאקט, אז אין די וואכן טעג איז מען אנגעשטרענגט מיט זוכן פרנסה, און נישט יעדער האט די מעגליכקייט סיי מצד די צייט און סיי מצד דאס אנגעשטרענגטקייט, צו קענען דעם טאג אויך אוועקגעבן מער לה' צו לערנען געהעריג, צו דאווענען געהעריג, און זיך אומקוקן אויף די קינדער געהעריג. אבער דערפאר האט השי"ת געגעבן פאר אידן דעם שבת קודש, אז איינמאל א וואך זאל מען זיך קענען אוועקגעבן פאר השי"ת'ס וועגן סיי פאר דעם אייגענעם רוחניות'דיגן געברויך און סיי פאר די אינטערעסן פון די קינדער. אזוי איז עס געווען איינגעפירט אין אלע דורות, און דער שבת איז אלעמאל געווען דער רוחניות'דיגער קוואל פאר דעם איד און פאר זיין שטוב.

ג. ווען עס איז געקומען דער ערב שבת, האט מען זיך שוין צוגעגרייט צום שבת. מ'האט אנגעווענדעט אלע אנשטרענגונגען אז מ'זאל זיך קענען אראפלייגן ערב שבת, כדי אז מ'זאל זיין אויסגערופט שבת ביים טיש. דאס זעלבע טאר מען ערב שבת זיך נישט צופיל איבערעסן כדי מ'זאל זיין אפעטטלעך ביי די סעודה, און דער שבת טיש זאל האבן אלע טעמים, און אזוי איז שוין דער ערב שבת געווען איין קייט פון צוגרייטונג צום הייליגן שבת.

ד. ווי שוין איז געווען א אידישע שטוב, ווען ס'איז געקומען דער הייליגער שבת. דער טאטע איז געווען ווי א קעניג אויף זיין טראן און פון זיין פנים האט געשטראלט די צהלה און קדושה פונעם הייליגן טאג. די זמירות וואס מ'האט געזינגען צוזאמען מיט די קינדער, די דברי תורה און ווארעמע הימלישע שמועסן ביים שבת טיש, דאס זענען געווען די גרונד פרינציפן וועלכע האבן באגלייט דאס קינד אין זיין גאנץ לעבן. דאס זענען געווען די ערהאבענע שיינע מאמענטן פון א אידישע שטוב וועלכע האט זיך איינגעקריצט אין די טיף טיפענישן פון די נשמות פון די קינדער, און ביז אייביג האט עס באגאסן מיט הימלישע טוי דעם אינערליכן געפיל פון א איד, און אים געגעבן כח און מוט דורכצוטראגן דעם עול פון גלות, דעם אלגעמיינעם און דעם פריוואטן.

ה. דער שבת צופרי איז געווען דער מעין עולם הבא פון א איד. שוין פון די גאנץ פריע שעה'ן זענען די בתי מדרשים געווען פול מיט די אידן וועלכע האבן זיך קובע געווען עתים לתורה. מ'האט געלערנט חומש רש"י, ספרי חסידות, אוהחח"ק, מ'האט געזאגט תהלים, מ'האט פארהערט די קינדער, א.א.וו., און מיט א העכער געפיל האט מען זיך געגרייט צום שבת'דיגן דאווענען.

ווי שוין איז געווען דאס שבת'דיגע דאווענען, די פסוקי דזמרה, דער נשמת, דער לקל אשר שבת, נאך אזעלכע צוגרייטונגען. ס'איז געווען ווי באלזאם אויף א אידישע

הילולא דצדיקיא

ב	אדר	- רבי אהרן אריה (אחרי לייב) הגדול ב"ר מאיר מפרימישלאן וז"ל אב"ד (תקע"ג) רבי יחיאל משה מבראד ב"ר מרדכי מראדוויל (תרע"ט) רבי יעקב יחזקיה ב"ר משה גרינוואלד - ב' י"ג יעקב מפאפא (תש"א) רבי ישראל ב"ר אברהם מרדכי אלתר ב' בית ישראל מגור (תשל"ו)
ג	אדר	- רבי בנימין ב"ר מנחם מנדל מקאנען (תרצ"ו) רבי שמואל אהרן מוסטערשטיין ב"ר יהודה צבי (תרמ"ו) רבי אליהו דוד ב"ר בנימין רבינוביץ תאומים ראב"ד י"ם - האדר"ת (תרס"ה) רבי זאב וואלף מהאראדאק ב"ר ישראל יוסף (תש"א)
ד	אדר	- רבי חיים יוסף גאטליב ב"ר יודא אריה-טיב גיטין וקידושין (תרנ"ו) רבי אלעזר מאיר הכהן ב"ר יעקב משה מוואלבראד (תרפ"ט) רבי יחיאל מאיר פאנעט אב"ד היילאמאש ב"ר אשר שמואל (תש"ד) רבי יוסף העזקיה אב"ד פוזנא ב"ר משה פנחס - התן הגודל ביהודה (תקס"א)
ה	אדר	- רבי יוסף מראשקוב ב"ר שרגא - תל"ר קאריין (תקס"ו) רבי זאב וואלף ב"ר נפתלי צבי גאב"ד צ'רני אוסטראה מטבריה - תל' המגיד ממעזריטש (תקמ"ג) רבי אברהם ב"ר אמש ביט סג"ל אב"ד ווידעבורג - תל' ר"י אדלר וב' ההפלה - זמרון יהושע (תר"א)
	אדר	רבי שמואל אברהם אבא ב"ר משה שפירא מסלאטיא (תרנ"ד)

ו	אדר	רבי ישעיה ב"ר יעקב משה מושיקאט - הרי בשמים - חתן ר"י מראדוויל תל' המגיד מקאנען (תרנ"ח) רבי שלום מפשיטק ב"ר יעקב יצחק מבלענדוב. רבי משה הלברשטם מקשאנא ב"ר דוד (תרע"ה) רבי חיים מדאראבוי ב"ר יוסף אהרן מבעטשטאט (תש"ה) רבי מרדכי שלמה פרידמאן מביאנא ב"ר יצחק (תשל"א) רבי אברהם ב"ר רפאל לנדא מטשעכנא - בית אברהם/זכותא דאברהם (תרל"ה) רבי אלכסנדר זיסקינד הכהן מלאפאק ב"ר אברהם - תל' החוה וחיודיו הק' (תקצ"ו) רבי משה טענענצער מוועליבוב ב"ר בנימין [ווי"א ששם אביו ישעיה זאב מטאנא] - תל' החוה הק' והמגיד מקאנען (תר"י)
ז	אדר	רבי נפתלי ב"ר שלמה אמוסטערדעם תלמי הגדול (תרע"ו) רבי דינא ב"ר בנימין וואלף פרושטיין ראב"ד פרעשבורג - מהנה דן (תר"ו) רבי משה יהודה ארי' לייב ב"ר מנחם זעמבא מפריאדא - גור אריה יהודה (תר"ד) רבי חנוך צבי מברגין - יבין פאר - התן השפ"א ב"ר פייחס יעקב הכהן ממאלעניץ (תרצ"ה) רבי יהושע דוד ב"ר שלום פוברסקי ב' ישועות דוד ר"י פונובי"ב ב"ב (תשנ"ט) - משה רבינו רע"א מהימנא בן עמרם ויוכבד ע"ה (ב"א תפ"ח) רבי אברהם צבי מפעטריקוב ב"ר אלעזר - תל' החוה הק' - שו"ת ברית אברהם (תקע"ט) רבי יחיאל יוסף מראשקוב ב"ר שבתי השני (תרצ"ו) רבי יהודה פרידלנדר אב"ד בורגופונד ב"ר דוד לייב - תל' הייט"ל וז"ח מליסקא. רבי מנחם חיים לנדא מהאביידיצה ב"ר יעקב - מגוע טשעכנא (תרצ"ה) רבי צבי קיסטליכער ב"ר שו"ת באר צבי (תשנ"ה) רבי יעקב ב"ר עזרא סג"ל ליובאוויץ מקאפשי"ב ב' משנת יעקב (תשנ"ט) - רבי גרשון לאצקוי מליפאוויץ - תלמידי המגיד ממעזריטש (תקמ"ה)

לאמיר זיך אדורכשמועסן

המשך מעמ'ג

מ'וויל דאך עפעס לערנען אויך לכבוד שבת. **ס'איז** פשוט א בושא, אז ווען די מנינים הויבן אן חודו, איז טיימאל א פראבלעם מיט מנין. שוין אפגערעדט אז ביי ברכות איז נאך דאס ביהמ"ד ליידיג. איז וואס פארא פנים האט שוין אזא דאווענען, און וואס פארא טעם קען דאס אריינגעבן אינעם הייליגן שבת.

און דאס זעלב פאסירט נאכדעם מיט די סעודות פון שבת בייטאג. אין מערסטן פאל גייט מען נאכ'ן דאווענען צו קידושים, און מ'קומט אהיים זאט, נישט אפגעטיטלעך, און מ'ווארט שוין קום אריינצופאלן אין בעט...

אויך דאס ענין פון שלש סעודות דארף א גרויסן תיקון. ליידיגער זענען דא אועלכע וואס זענען זיך זיער מקיל אין דעם ענין פון זיך וואשן ביי שלש סעודות מיט פארשידענע תירוצים או חיתרים פון אכילה גסה, א.א.וו. ס'איז כדאי נאכצולערנען די גמרא איבער דאס גרויסע חשיבות און דעם חוב פון זיך וואשן ביי שלש סעודות, און אריינצוקוקן אין שולחן ערוך איבער דאס וויכטיגקייט פון זיך וואשן געהעריג ביי שלש סעודות, און נישט זיך פארלאזן אויף די אלע חיתרים.

ספעציעל איז דאס וואשן זיך ביי שלש סעודות שטארק נאכגעלאזט ביי פרויען. און אין שולחן ערוך שטייט קלאר, אז פרויען זענען אויך מחוייב בשלש סעודות. איינציג פארוואס זאל מען זיך מקיל זיין אין אועלכע זאכן, וואס לויט טייל פוסקים איז עס א דאורייתא.

ס'איז א ווייטאג צו זען ווי די אלע וועלכע זענען אזוי מקפיד אויף אכילה גסה ביי שלש סעודות, ווי מ'קען זיי טרעפן בלויז א שעה נאכדעם אין פיצא שאפ, פאר'חל'ש'ט נעבעך פון הונגער... און זענען מקיים די גרויסע מצוה פון על אכילת פיצא אום מוצאי שבת...

שוין אפגערעדט פון דעם מוצאי שבת, אז עס דארף א תיקון גדול, און אנשטאט ארומקריכן אין די רעסטאראנען און פיצא שאפס אדער זיך זוכן וועמען צו גיין באזוכן, זאל מען ענדערש זיצן מיט די קינדער, און אויסנוצן די טייערע עייט אויף עפעס בעסערס, העכערס און שענערס, ווי סתם נארישקייטן מיט דברים בטלים – אויב נישט נאך ערגער דערפון ח"ו.

לאמיר, טייערע ברידער, זיך נעמען אין די האנט אריין! יעדער איינער ביי זיך אין שטוב, זאל נעמען אין באטראכט וואס ער קען פאררעכטן אין די ווירטשאפט פון שבת קודש, אז עס זאל זיין א רוחניות'דיגער פארמעגן וועלכער זאל באגלייטן אויף די גאנצע וואך, אז די נשמה יתירה זאל זיך עפעס מיטנעמען, און עס זאל פארבלייבן איינגעקריצט אין די הערצער פון די קינדער – מ'זאל שפעטער קענען עפעס נאכדערציילן **ווי אזוי עס האט אפגענוען ביי מינע עלטערן א שבת טיש**, עס זאל זיין א פארמעגן וואס מ'זאל זיך מיטנעמען אויפ'ן גאנצן לעבן.

י. און אדרבה, אויב האט איר עפעס אן איינפאל ווי אזוי מ'קען שאפן געוויסע אלגעמיינע תקנות, וועלכע זאלן האבן דעם וויכטיגן ציל צו פארשענען דעם שבת קודש, זייט אזוי מודיע, און זאל ווערן א שטיקל התעוררות צוריקצוברענגען די קרוין פון שבת קודש ליושנה, וועלכע וועט זיי א ברכה אויך פאר די גאנצע וואך.

וביזכות פון הייליגן שבת זאלן מיר אויפגעראכטן ווערן מיט אלעם גוטן, און זוכה זיין אמשנעלסטן צו די גאולה שלימה, בב"א.

משולחן גבוה

מרבזה"ק על הפרשה ומרע"ה
התקשרות לצדיק

והאיש משה ענו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה וצריך להבין האיד החזק משרע"ה את עצמו בעניינות בו בזמן שזכה למדרגה כה גבוהה "פה אל פה אדבר", וכו'.

ו"ל ע"י מה דאיתא בכתבי האר"י ז"ל על הא דאחול"ל מכלילתא בא פ"ו עה"פ אני ד' ולא מלאך אני ולא שרף וכו', דהטעם מפני שארץ מצרים היתה מוזהמת מאוד באופן נורא אשר אפילו מלאך לא יכל לרדת שם מחמת הטומאה כדי שלא יתגשם, ולהכי הוצרך הקב"ה בכבודו ובעצמו לבוא למצרים, ע"כ. ולענייננו נמי י"ל דחשב משרע"ה את עצמו לשפל כ"כ, עד שהקב"ה לא רוצה לשלוח אליו מלאך או שרף לדבר אתו מחמת שפלותו וכנ"ל, ורק הקב"ה בעצמו מוכרח לדבר אליו מטעם זה והבן. (ספה"ק קדושת מרדכי ל"כ מרן רביה"ק אדמו"ר הרמ"מ מלעלוב זיע"א)

וידבר ה' אל משה וגו' תקים את משכן אהל מועד וגו' הוקם המשכן ויקם משה את המשכן (פ, א, טז)

ויקם משה את המשכן וכו' הכל הי' בהתקשרות עם הצדיק, וכשבאו להקים את המשכן, קיום הדבר, הוצרכו לצדיק. אחר כך הלויים הקימו המשכן לבדם, כי כוחו של הצדיק ממשיך גם לאחר כך, אף לאחר פטירתו, מה שעולה למעלה אזי כחו ביתר שאת, אדרבה, הובא בספרים הקדושים מה שהצדיק עולה מעלה יותר הרי הוא מאיר יותר על העולם, וכמו נר שמבהיק יותר כשהיא מונח למעלה.

וכמו כי גם עתה כשחורב המקדש בעוונותינו הרבים צריך כל אחד ואחד להקים משכן בתוך עצמו, וכמו שכתוב (תהלים עה, ט) ויטוש משכן שילה אהל שכן באדם, וכדמובא דענין המשכן וכליו לכל עבודתו הוא דוגמת ציור בנין האדם ותכונותיו בכל איבריו.

ומלמדנו הכתוב דעת ובינה כיצד לגשת אל המלאכה להיעשות כסא להשראת שכנתו יתב"ש, בזה שיתבטל אל הצדיק כי רק בכח ובעזר הצדיק הוקם המשכן.

דער צדיק ווייטער איז בטל ביי זיך אין גאנצען, 'הוקם' המשכן – כליו לא מכחו הוא, וז"ש (שם לט, מג) ויברך אותם משה ובמדבר (תנחומא יא) מה ברכה ברכן יהי רצון שתשרה שכנה במעשה ידיכם, דהרי זה ברור וידוע אז דער רבש"ע טוט אויף, אזוי טוהן, ואפי' בזה העשיה צריך שיהי' בחי' שתשרה שכנה במעשה ידיכם, אז דער טוהן אליין ג"כ מהרבש"ע, נישט נאר מען טוט נישט אויף, נאר דער טוהן אליין טוט מען אויך נישט אליין.

אין אנו עושים מאומה, הכל מכח הצדיק, והוא מכח הש"ת. (ספה"ק באר מנחם מ"כ מרן אדמו"ר רביה"ק זיע"א)

הלכות והליכות

אדר ושמחה במחיצת מרנן רבוה"ק
זיע"א

חודש אדר:

ראש חודש – כמדיי חודש בחודשו, מתאספים אנ"ש למסיבת מרעים, ואצל כ"ק מרן אדמו"ר רביה"ק זיע"א היה טיש בכל ראש חודש.

על פי הצעת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, הנהיג, כי מידי לילה בחודש אדר יוצאים מולם בריקוד נלהב, לאחר תפילת ערבית.

מעשה נורא ארע בזמן כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הרמ"מ מלעלוב זיע"א, היה זה בעת עריכת שוה"ט שאמר מאמר בשם הרבי החוזה הק' מלובלין זיע"ו דהמונה משנכנס אדר מרבים ומשנכנס אב ממעטין – בשמחה.

האזין לד"ק אלו של רבינו הרמ"מ ג"כ איש אחד, וכששמע את כל המאמר הביע זלזול ולעג על דיבוריו הק' של החוזה הק' מלובלין זיע"ו, בנימוקו כי אימרה זו היא ממש היפך ההלכה המפורשת וכדו'.

בחלוף כמה שנים, זמן רב לאחר שהיהודי הנ"ל הלך לעולמו, ישב פעם מרן הרמ"מ זיע"א בעת עריכת השולחן תפוס שרדעפים, לפתע אמר: "רק עתה באה נשמתו של אותו יהודי על תיקונה, אשר בשעתו העיז לזלזל בדבריו הק' של הרבי מלובלין זיע"ו".

משנכנס אדר מרבין בשמחה, ביאר בזה כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הרמ"מ מלעלוב זיע"א כי יש ב' בחינות בדרכי עבודת השם, הא' להרבות בגבולי מוחות הקדושה בתורה ובתפילה ועל ידי זה ממילא מתבטל כח הקליפות,

ועוד פירש רבינו דיש עובד הש"י להעביר גילולים מן הארץ ולמעט בכוחות הטומאה. [ראה בספה"ק תפארת שלמה (בהעלותך ד"ה א"י והאיש) וז"ל: "דנהג כל עיקר עבודת הצדיקים בעולם הזה לבער הקוצים מן הכרם ולהגדיל שמו הגדול בעולם וימלא כבודו את כל הארץ, כי הנה בזמן שיש עדיין עוברי רצונו בעולם אין כבודו ית"ש יכול לשרות עמוהם", עיי"ש]. וזהו הענין מה שמצינו בחז"ל (שבת קיח): "אמר ליה ר"י לרב יוסף ברי' דרבה אבון במאי זיהיר טפי א"ל ציצית", ע"ש.

והיינו דלכל אחד מישראל מיועדת מצוה מיוחדת, ותפקיד ודרך עבודה מיוחדת אשר אליה נמשך ובשבילה ירד לעולם הזה כדי לעבוד את הש"ת בדרך ובענין זה, וללחום ולנצח את היצר הרע, והבחירה נתונה בידיו לטוב או להיפך ח"ו.

אודות הטיש'ן אצל רבותינו הקדושים זיע"א, התבטא יבלחט"א ממשיך דרכם כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בזה"ל: "ביים טאטען ז"ל און ביים זיידען ז"ל, זענען פורים געווען ערענסטע טישען", עכ"ל.

מעמד עריכת השוה"ט אצל כ"ק מרן אדמו"ר רביה"ק זיע"א לעולם לא נוכל להעבירה ולתארה בשלימות, כי מחד היתה ניכרת על פניו הק' האימה והיראה מגודל קדושת היום וסגולתה, מאידך שריו היה במצב רוח מרום, בהתלהבות ושמחה עצומה, ולא אחת התבסס בגילופין, רקידה ובכיה, שירה ושתיקה, רצינות וחדוה, תקיפות ונעימות, תביעות וישועות – הכל בערבובי', "יראתי מתוך שמחתי ושמחתי מתוך יראתי". ויעזובי"א

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

ברכת מזל טוב
לכ"ק אדמו"ר מלעלוב
ניקלשבורג שליט"א
לרגל שמחת אירוסין הנכד עב"ג
במו"ט ובשעטומ"א.

מוקדש לעילוי נשמת
הרבנית הצדקנית, אשת חיל עטרת בעלה של מרן
רביה"ק הרדצ'ש מלעלוב זיע"א
מרת **מרים** ע"ה בת הר"ק רבי **מנחם בראד**
ממאקרוז זיע"ו נפטרה ז' אדר תרס"ו. תנצב"ה

להצלתה
ידידינו ר' **אלכסנדר**
בן **פריידא גיטל**
ולכל מיילי דמיטב

לעילוי נשמת
ששון בן יעקב ז"ל
נלב"ע א' אדר תשס"ב
ת נ צ ב "

ברכת מזל טוב
לידידינו היקר
הרה"ח **יהזקאל שפריצר** הי"ו
לרגל נישואי הבת בשעטומ"מ

לזיכוי הרבים להוצאת העלון לע"נ, לרפואה או לשמחה ניתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום ב' בערב